

Dr Elaine Phillips, Wprowadzenie do studiów biblijnych, sesja 16, Testament i męczeństwo Lit.

© 2024 Elaine Phillips i Ted Hildebrandt

To jest dr Elaine Phillips i jej nauczanie na temat wprowadzenia do studiów biblijnych. To jest sesja 16, Literatura Testamentów i Męczeństwa.

W tym wykładzie wkraczamy w inny rodzaj pseudepigrafów.

Za chwilę zrobimy recenzję, ale tak po to, żeby już z tytułu wskazać, dokąd zmierzamy. Istnieje cały zbiór materiałów zwany Literaturą Testamentową i prawdopodobnie klasycznym tego przykładem będzie rzeczywiście Testament Dwunastu Patriarchów, który za chwilę rozpakuję. Doklefony do końca, nie chcę pominąć także przykładu literatury martyrologicznej, bo oczywiście znowu mówimy o czasie, kiedy powstawała pseudepigrapha.

To był bardzo, bardzo trudny czas, kiedy sam lud Boży przechodził wszelkiego rodzaju prześladowania, dlatego literatura martyrologiczna jest gatunkiem bardzo aktualnym w ramach idei pseudepigrafii. Jednym z naszych klasycznych przykładów będą teksty, które stały się tak zwanym Męczeństwem Izajasza. Na początek dokonajmy krótkiego przeglądu niektórych naszych obserwacji i rzeczy, które już powiedzieliśmy, ale tak dla przypomnienia.

Nie potrafię wystarczająco podkreślić, jak dobrze ci ludzie znali pisma święte i zgłębiali znaczenie swoich dni. Powtórzę: kanon, wspólnota, komentarz, ciągłość – pamiętajcie o tych rzeczach, zwłaszcza o całej idei, że znali swoją Biblię. Jeśli nie widzisz żadnego innego zastosowania z tego studium, po prostu zrozum i docień tych ludzi, którzy mieli głębokie poczucie tego, co faktycznie było w Piśmie Świętym.

Biblia hebrajska jest rzeczywiście podstawą. Pisarze Nowego Testamentu czerpali z tego bogatszego sposobu. Właśnie powiedzieliśmy to pod koniec naszego ostatniego wykładu, ale żeby sobie przypomnieć, biorą oni naprawdę dobrze znane teksty biblijne i łączą je z własnymi doświadczeniami, pomysłami i koncepcjami, które są częścią ich dnia.

Przechodząc od tego szerokiego przeglądu do tak zwanej literatury testamentowej, skupmy się na kilku rzeczach, ponieważ – jak możemy się spodziewać, gdy mówimy o literaturze testamentowej – istnieje ku temu podstawa kanoniczna. Następnie oczywiście musimy zadać sobie pytanie, co to jest? To dość interesujące. Kiedy spojrzymy na Księgę Rodzaju 49, mamy błogosławieństwa.

Mamy błogosławieństwa wypowiedziane na temat 12 synów Jakuba, czyli Izraela. On jest na łożu śmierci i jest to uważane za każde z tych błogosławieństw, Ruben, Symeon, Lewi, Juda i tak dalej. Każde z nich jest w takiej czy innej formie proroczym oświadczeniem Izraela, Jakuba na łożu śmierci, na ich temat.

To, co wówczas będziemy mieli, przynajmniej w Testamencie Dwunastu Patriarchów, ale nasza inna literatura testamentowa będzie podążać za tym samym wzorcem. Niektóre znane postacie w tekście biblijnym, mamy też świadectwo Abrahama, na przykład będzie on reprezentowany przez tę wspólnotę jako osoba bliska śmierci i dlatego wypowiadająca coś, co ma mieć wartość dla ludzi zgromadzonych wokół niego z w odniesieniu do nauczania etycznego, a czasami w odniesieniu do proroczych wypowiedzi na temat ich przyszłości. Teraz skupimy się na Testamencie Dwunastu Patriarchów, ponieważ odnosi się on bezpośrednio do następnego pokolenia, jeśli tak wolisz, z imion, które pojawiają się bezpośrednio w Księdze Rodzaju 49.

Więc to jest nasz wzór. Czerpie się to z błogosławieństw Jakuba nad jego synami, ale będzie to miało również wpływ, ponieważ każdy z nich, według naszego autorstwa, również udzieli błogosławieństwa. A więc tylko niektóre z naszych wspólnych cech.

W pewnym sensie już je podsumowałem, ale z pewnością nie zaszkodzi je przejrzeć. Nawiasem mówiąc, jak powiedziałem, ogólnie rzecz biorąc, scena na łożu śmierci nie zawsze ma miejsce, ale generalnie scena na łożu śmierci wzorowana na Księdze Rodzaju 49 zwykle zaczyna się od spowiedzi. Ta osoba wydaje ostatnie tchnienie, więc to są rzeczy, które zrobiłem źle i oczywiście jest to podstawa mojego apelu do Boga o łaskę i miłosierdzie, ale także jako rodzaj folii, przeciwko której ta osoba jest powiem: oto, co powinieneś zrobić dobrze.

Zatem mamy pewne instrukcje, nacisk etyczny, jeśli wolisz, i większość z nich, nie wszystkie, większość z nich zawiera jakieś prorocze stwierdzenia, tak jak to było w przypadku sformułowań z Księgi Rodzaju 49 odnoszących się do każdego z tych synów. Trzymajcie się zatem całego kompleksu z Księgi Rodzaju 49, a następnie tych elementów, które są jego częścią. Oczywiście, jak to jest powiedziane, w ramach proroczej części ujawnią się wszelkie tendencje apokaliptyczne.

To jest tło. Jak powiedziałem, istnieje inna literatura testamentowa, ale skupimy się najpierw na Testamencie Dwunastu Patriarchów, szczęśliwie w skrócie TTP, żebyśmy nie musieli zbyt wiele pisać, a następnie w tym miejscu Skupimy się na Levim, prawda? Zatem zawężamy zakres literatury testamentowej, Testamentu Dwunastu Patriarchów, a na końcu Leviego. Zatem większość z tego już powiedzieliśmy, ale naszą ogólną treścią będzie prawdopodobnie, jak to jest przedstawione w ten sposób, końcowe wypowiedzi każdego z tych synów Jakuba, w kolejności.

Ale oczywiście każdy z nich, tak jak jest reprezentowany, powie, pośród wszystkich innych rzeczy, och, a Levi powinien zostać szczególnie uhonorowany, a Juda – szczególnie honor, błogosławieństwo i uwielbienie im dane. I oczywiście nie jest to niespodzianką, gdyż Juda, ród, z którego miał pochodzić król, ród Dawida i Lewiego, oczywiście, Aaron i kapłaństwo. Jeśli chodzi o nasze testamenty, żeby zobaczyć, gdzie są zachowane, w przeciwieństwie do na przykład naszej literatury Henocha, która wydaje się być zachowana w kościele, mamy grecki, ormiański i słowiański.

To szeroka grupa odbiorców kościelnych. Ale mamy także Testament Dwunastu Patriarchów w fragmentach hebrajskich i aramejskich. Nawet patrząc na to, języki reprezentowane w tych tekstach mówią nam, że był to tekst o szerokim zakresie, często używany i powszechnie przyjęty.

Daty są czasami trochę trudne do ustalenia, ale ogólna koncepcja jest taka, że mówimy o drugim wieku p.n.e. Połączmy to z tym, co powiedzieliśmy o pierwszej części 1 Księgi Henocha, ponieważ ona również miała miejsce wcześniej. Powiedziawszy to, gdy ludzie studiują Testament Dwunastu Patriarchów, w niektórych miejscach widzimy coś, co wydaje się być chrześcijańskimi wstawkami. Za chwilę podam przykład.

Jest ich wystarczająco dużo, by niektórzy uważali, że jest to pierwotnie dokument chrześcijański, który następnie został przerobiony na języki hebrajskie i aramejskie. Sam bym nie poszedł w tym kierunku, ale to przynajmniej sugestia. Ponownie przypominamy, że możemy się trochę zastanawiać nad pojawieniem się chrześcijańskich interpolacji w tekście, ale granice tekstu w tym kontekście są o wiele bardziej płynne niż to, co obecnie o nich myślimy.

Oto tylko kilka przykładów. Pojawiają się w wielu miejscach. Testament Symeona ma to, a ja właśnie trochę z tego wyjąłem.

Bóg przyjął ciało i jadł z ludźmi, i zbawił ludzi. Nie brzmi to tak, jakby pochodziło z drugiego wieku p.n.e., więc wydaje się, że prawdopodobnie coś zostało dodane tutaj, w Testamencie Symeona. Swoją drogą radzę Ci wrócić i przeczytać całość, bo tylko wygrzebię fragmenty.

Ten jest szczególnie interesujący i rzeczywiście pochodzi z Testamentu Lewiego, to jest TL. Oto zostałem oczyszczony z twoich zarzutów – myślę, że to powinno brzmieć, to jasne. Może nie. Oto jestem oczyszczony z waszej bezbożności i przestępstwa, które dopuście się przy końcu wieków przeciwko Zbawicielowi świata, Chrystusowi.

Ponownie, nie jest to stwierdzenie z II wieku p.n.e. Postępując bezbożnie, zwodząc Izraela, podburzając przeciwko niemu wielkie zło od Pana. Będziecie postępować bezprawnie z Izraelem, więc on nie będzie znosił Jerozolimy z powodu waszej niegodziwości.

Ale jest jeszcze jedno zdanie, które brzmi prosto z Ewangelii: zasłona świątyni zostanie rozdarta. To tylko kilka z wielu, nie jest to ogromna liczba, ale szereg rzeczy, które wyraźnie wydają się przechodzić przez ręce chrześcijan zajmujących się tymi tekstami. Ale chodźmy dalej.

W związku z tym należy poczynić kilka dodatkowych komentarzy. Widzieliśmy już, że to, co mamy w Testamencie Dwunastu Patriarchów, przetrwało w wielu językach, co nam coś mówi. Wydaje się, że odzwierciedla to także nieco większy nacisk na kwestie etyczne, nauczanie, instruktaż.

Nie jest to specjalnie zaskakujące, ponieważ jeśli mamy przypuszczalnie patriarchów udzielających rad w oparciu o własne doświadczenia, jak powinni postępować ich wyznawcy, następane pokolenie, to oczywiście będzie to pouczenie etyczne. Ale powiedziawszy to, niektórzy ludzie rzeczywiście postrzegają ją jako nieco bardziej powiązaną z szerszą kulturą grecką, kulturą hellenistyczną, która rzeczywiście skupiała się na cnotach i życiu zgodnie z tym, a zatem Torą, nie tylko Torą jako instrukcją, ale Torą reprezentowaną w niektóre z tych tekstów bardziej przypominają grecką mądrość. Widzimy również, że poprzez ten tekst hellenizm, hellenizm nie tylko w kategoriach nauczania etycznego, ale także wyrażania się w nim pobożności.

Widzimy pewne apokaliptyczne rzeczy. Widzimy pewne nawoływania do wyrzeczenia się wszystkiego, co mogłoby być nawoływaniem wystawnym, zmysłowym i ascetycznym. A potem są wyraźnie, jak widać, kiedy to czytasz, wyraźne ozdoby z naszych narracji o Księdze Rodzaju.

Za chwilę skupimy się na Levim i zobaczymy kilka z nich to bardzo ciekawe ozdoby oraz sposób ich wykorzystania przez autora tego tekstu. Jak powiedziałem chwilę temu w związku z naszym wykładem o Henochu, w Testamencie Dwunastu Patriarchów znajdują się odniesienia do Henocha. Zatem znowu literatura Henocha krąży po tych społecznościach i jest uznawana za na tyle ważną, że jest cytowana.

Więc wiesz, jeśli chcesz zrobić coś w rodzaju współczesnego, możesz wziąć jedną z głównych postaci, cóż, współczesnego pisarstwa chrześcijańskiego i zobaczyć, ile razy jest mowa o tej osobie. Timothy Keller jest często wspominany. NT Wright jest często wspominany.

Wiesz, ważne postacie. Wygląda na to, że literatura Henocha była ważna, ponieważ Testament Symeona, Testament Lewiego i Testament Judy odnoszą się do Henocha w takim czy innym sensie. Istnieje również, zwłaszcza w Testamencie Rubena, pewne znaczenie w kontekście tego, jak poszczególne elementy tej kultury postrzegają kobiety.

Jednym z powodów, dla których na tym poprzestaniemy, jest przypomnienie sobie, że jest to tło kulturowe lub przynajmniej część tła kulturowego, na którym Jezus będzie miał kobiety wśród swoich naśladowców, na którym Jezus rzeczywiście będzie pierwszeństwo w ujawnianiu swojej tożsamości kobietom. Zatem Jezus szokuje w kontekście, który wskazywałby na rzeczy, które za chwilę przeczytamy. Powiedziawszy to, nie trać z oczu 31 rozdziału Przysłów.

W porządku, ale zaczynamy. Oczywiście, wiecie, jest to w Testamencie Rubena. Nie ma tu żadnej niespodzianki.

Jaki był problem Rubena? Cóż, zbeczczył łożo swego ojca, sypiając ze służebnicą swego ojca. Oczywiście będzie nierozsądny element seksualny, w najgorszym przypadku rozwiązłość. To daje podstawę do tego, aby autor mógł teraz udzielać wszelkiego rodzaju nawoływań na temat kobiet i angażowania się w stosunki z kobietami.

I będzie to ta publiczność lub to autorstwo; Powinienem powiedzieć, kto to w pewnym sensie przerobi. Oto jak to wygląda. Innymi słowy, wiesz co? Prawdopodobnie była to wina Bilhah.

Kobiety są złe, ponieważ nie mają władzy ani siły nad mężczyzną. Używają podstępów, przyciągając je na zewnątrz, aby przyciągnąć go do siebie za pomocą swojej ozdoby. Oszukują najpierw swoje umysły i spojrzeniem oka zaszczepiają truciznę.

A potem, poprzez dokonany czyn, biorą ich do niewoli. Pauza, pauza, pauza. Uciekajcie od rozpusty, moje dzieci.

Nakazuj swoim żonom i córkom, aby nie ozdabiały swoich głów i twarzy. W ten sposób zwabili obserwatorów, którzy byli przed potopem. Kobiety urodziły gigantów.

Wydawało im się, że czuwający sięgają aż do nieba. Zatem znowu jest mnóstwo rzeczy, które możemy rozpakować w tym kontekście. Chcę jednak, żebyśmy postrzegali to jako odzwierciedlenie kontekstu kulturowego, który wydaje się być stosunkowo podejrzliwy wobec kobiet i ich ról.

A ten konkretny incydent z Genesis Reuben daje im podstawy do opracowania tego rodzaju stwierdzeń. Cóż, powtórzę to jeszcze raz: Jezus oczywiście bardzo różni się od tej szczególnej postawy. Porozmawiajmy trochę o głównych akcentach teologicznych, a następnie przez resztę naszego czasu skupimy się na Testamencie Lewiego.

Najwyraźniej wracamy do jednego z naszych typowych apokaliptycznych tematów, czyli zła. Nasz tekst Henocha próbował zająć się pochodzeniem zła. Ten tekst będzie mówił, że Bóg sądzi zło.

Bóg rozprawi się ze złem, jasne? Widzimy także nacisk na dualizm. Istnieje duch prawdy. Jego odpowiednikiem jest duch błędu.

Można to wziąć na dwa sposoby. Do tego też będziemy wracać. A tak przy okazji, mimo że nie studiujemy 4. Ezdrasza, 4. Ezdrasz dość często porusza kwestie tych dwóch skłonności.

Kolejnym z głównych akcentów jest transcendencja Boga. Już o tym wspominaliśmy. Widzieliśmy to w kategoriach naszych siedmiu poziomów nieba, a może 10 w 2. Henochu.

Ale w Testamencie Lewiego mamy także poziomy nieba. Bóg jest zbyt święty. Bóg jest zbyt czysty.

To musi być w jakiś sposób oddzielone, więc te poziomy znów tam są. Widzimy postać mesjańską. Zatem pojawiają się tutaj wszystkie główne akcenty teologiczne.

Zobaczymy szczególnie w odniesieniu do Lewiego, Testamentu Lewiego, że mamy pewne określenie króla i kapłana. A potem, co nie jest niespodzianką, jest także wątek eschatologiczny, czyli dni ostateczne. Mając to na uwadze, w końcu schodząc z naszej literatury testamentowej, Testamentu Dwunastu Patriarchów, samego Lewiego.

I znowu, to naprawdę świetna lektura. Cytuję tylko fragmenty. W tym Testamencie, w przeciwieństwie do innych, jak wiecie, Levi nie jest przedstawiony jako leżący na łożu śmierci.

Zamiast tego Levi jest w pełni zdrowy. Potomkowie Lewiego jako kapłani będą tutaj głównym tematem i zobaczymy, jak to się ułoży.

Zatem niekoniecznie jest to apokaliptyczne, prorocze stwierdzenie. Trochę tego tam jest. Ale to będzie materiał kapłański.

Cóż, grzech Lewiego. Symeon i Lewi. Wiemy, że ze względu na swoją siostrę Dinę kombinują i w zasadzie kończą się rzezią ludzi, mężczyzn z Sychem.

A więc to jest jego grzech, rzeź Sychemitów. I być może pamiętacie, jak powiedziałem przed chwilą, że mamy do czynienia z upiększeniami narracji z Księgi Rodzaju. Podam ci tylko kilka miejsc, w których ten Testament rzeczywiście upiększa tę konkretną narrację.

Bo cóż, tu jest problem, ludzie. Levi będzie księdzem. To dość wzniosłe miejsce, jak można to nazwać.

Jak, u licha, ktoś, kto dopuścił się tego rodzaju rzezi, może kiedykolwiek zostać księdzem? Jak to możliwe? Nasze autorstwo musi się z tym zmagać. A my po prostu rzucimy okiem na to, jak oni to robią. Ujawni się to w kategoriach świętości Boga i sądu nad złem.

Widzieliśmy to w odniesieniu do wszystkich Testamentów. Te motywy powracają w tym kontekście. Ale, och, robią to w niezwykle interesujący sposób.

Oto jest. I znowu, bardzo to schrzaniłem. Właściwie możesz to urzeczywistnić.

Okazuje się, że w miarę rozwijania się tego Testamentu i przekazywania informacji z królestw niebiańskich okazuje się, że to, co Levi miał zrobić i co ostatecznie zrobił, było już postanowione. Zostało to zapisane na niebiańskich tablicach. To było z góry przesądzone.

Został powołany, aby dokonać sądu przeciwko tym złym ludziom, czyli Sychemowi. I dlatego to zrobił, wraz z Symeonem, ponieważ nie tylko skończyło się to na znęcaniu się nad Diną, ale mieli już bardzo złe zamiary wobec innych kobiet, które również należały do tego ludu przymierza. Mieli złe zamiary przeciwko Sarze, matce, i przeciwko Rebecce.

Fakt, że istniała ta oczywista groza, która była częścią tego, kim byli, oznaczał, że zapisane na niebiańskich tablicach jest postanowione, że Levi, och, Symeon, razem z nim, ale Levi rzeczywiście miał dokonać wyroku na tych złych ludziach. Można nawet powiedzieć: „och, źle traktowali także Abrahama, kiedy był w ich kontekście”. Więc widzisz, co się tutaj dzieje? Postać Leviego ulega wybieleniu.

Narracja w Księdze Rodzaju jest upiększona. Dzieje się tak dlatego, że – jak powiedziałem przed chwilą – w ich umysłach panuje niemożliwość, aby ktoś, kto dopuścił się tak ohydnej rzezi, mógł zostać nazwany księdzem, chyba że istniał powód ustanowiony przez Boga dla tej rzezi. W porządku.

To pierwsze. Po drugie, jego kapłaństwo rzeczywiście jest ustanowione w niebiosach. Inwestytura oznacza założenie szat kapłańskich.

Zatem teraz będzie służącą księdzem. Ponownie, w pewnym sensie, nie w pewnym sensie, naprawdę to skondensowałem, ale przynajmniej rzucimy okiem. To musi się wydarzyć w sferze niebiańskiej.

Zatem Levi widzi wysoką górę. Oto niebiosy się otworzyły. Anioł Boży powiedział do mnie: Lewi, wejdź.

I wszedłem z pierwszego nieba, i ujrzałem wiszące wielkie morze. Dalej ujrzałem drugie niebo, o wiele jaśniejsze i jaśniejsze, gdyż tam także było bezgraniczne światło. I zapytałem anioła: dlaczego tak się dzieje? I anioł powiedział do mnie: nie dziw się temu, bo zobaczysz inne niebo, jaśniejsze i nieporównywalne.

A gdy tam wstąpisz, staniesz przy Panu i będziesz Jego sługą. Innymi słowy, funkcjonuje w kontekście świątyni przybytku, która reprezentuje niebiańskie mieszkanie Boga. I dlatego Lewi, jak go nazywają, wyświęcony do działania w tej ziemskiej świątyni cieni, aby to zrobić, musi zostać wyświęcony w królestwach niebiańskich.

W ten sposób znajduje się w trzecim, najwyższym niebie, Szemei HaShamaim. Cóż, możemy powiedzieć na ten temat trochę więcej. Nie tylko trzy niebiosy, nie tylko to, co dzieje się w obecności Boga.

Ale mamy kontynuację. Tutaj, jeśli chodzi o niebiosy, które ci ukazano, najniższe jest ponure. Widzi wszystkie niegodziwe czyny ludzi.

Teraz małe rozwinięcie. Niektóre z nich brzmią bardzo podobnie do tego, co widzieliśmy na naszych poziomach z 2. Enocha. Ma ogień, śnieg i lód przygotowane na dzień sądu.

Trochę na bok. Kiedy Bóg zaczyna o tym mówić, w Księdze Hioba będzie mowa o gradzie jako osądzie. To autorstwo prawdopodobnie na tym czerpie.

Na drugim poziomie znajdują się zastępy armii, które na dzień sądu są wyświęcone, aby wyrzucić zemstę na duchach oszustwa i Beliara. A nad nimi są święci. W najwyższym ze wszystkich mieszka wielka chwała, znacznie przewyższająca świętość.

A teraz wydaje się, że mamy większą przestrzeń, może nawet ponad trzy. Niebo obok niego to archaniołowie, którzy służą i przebłagają Pana za wszystkie grzechy niewiedzy sprawiedliwych. A na niebie poniżej są aniołowie, którzy niosą odpowiedzi aniołom obecności Pana.

A w niebie obok tego są trony i panowania. Oto, co jest zabawnego w tym tekście. W 2 Henochu widzieliśmy 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 i tak dalej.

Tutaj wydaje się, że względne położenie tych niebios jest nieco bardziej złożone percepcyjnie. Cokolwiek chcesz z tym zrobić. Ciekawe, że nasze autorstwo robi z tym ciekawe rzeczy.

Co ważniejsze dla nas, ponieważ nieustannie posuwamy się naprzód w tekście, inwestycja nie oznacza jedynie wejścia do królestw niebiańskich. Oznacza to inwestowanie. Przywdzianie szat kapłańskich.

A oto, co mówi tekst. Widziałem siedmiu mężów w białych szatach, którzy do mnie mówili, przy okazji, uważaj na to, wstań, przywdziej szatę kapłaństwa i koronę sprawiedliwości, i napierśnik zrozumienia, i szatę prawdy, i talerz wiary, i zawój na głowę i efod prorocstwa. Dwie rzeczy mogą nam przyjść do głowy.

Może nawet trzy. Pierwszym z nich może być Księga Wyjścia 28, gdzie szaty arcykapłana są opisane w oparciu o to, co on nosi. Wiele z nich odbija się tutaj echem, prawda? Znajduje się tam Księga Wyjścia 28 i szaty najwyższego kapłaństwa.

Mniej prawdopodobny może być rozdział Izajasza 59. Krótko to podsumuję. Chyba nie wydrukowałem tego tutaj.

Gdzie, wiesz, oni się rozglądają. Pan spojrział i nie widział nikogo, kto mógłby wykonać sąd. Włożył więc napierśnik sprawiedliwości i włożył szatę prawdy.

Bóg zakłada te rzeczy, aby wykonać sąd. To może leżeć u podstaw tego. Za chwilę zobaczymy także, w jaki sposób ta konkretna szata i szata będą powiązane z osobami mesjaszowymi, tj. różnymi postaciami Mesjasza.

Tutaj są. Levi, twoje nasienie zostanie podzielone na trzy urzędy. Ale spójrzcie, one też są trochę niejednoznaczne.

Znak chwały Pana, który ma przyjść. Pierwsza część będzie wielka, większa niż żadna inna. Drugi, nawiasem mówiąc, zauważa tam dwuznaczność.

Nie jestem pewien, co to jest, ale nic większego niż. Drugi będzie w kapłaństwie. A trzeci otrzyma nowe imię, gdyż w Judzie powstanie król i ustanowi nowe kapłaństwo na wzór pogan.

Ten nawias może być kolejną z tych chrześcijańskich interpolacji skierowanych do wszystkich pogan. A jego obecność jest umiłowana jako proroka Najwyższego na tronie Abrahama, naszego ojca. Zatem zaraz po tej inwestyturze, zaraz po założeniu szat, mamy opisane postacie, które odbijają się echem w rzeczach, które już widzieliśmy w kategoriach zrozumienia jakiejś postaci mesjańskiej.

Jest dużo więcej do powiedzenia na temat materiału eschatologicznego, który znajduje się na końcu Testamentu Lewiego. Ale chcemy przynajmniej dać sobie trochę czasu na zagłębienie się w literaturę martyrologiczną. Wzór przebiega w ten sposób.

Męczeństwo Izajasza to kolejny z tekstów, który wydaje się mieć płynne granice. Jak mówię, widać kilka części, może dwie, może trzy. Mamy zarówno wniebowstąpienie

Izajasza, które prowadzi go przez nasze już bardzo znane, charakterystyczne siedem niebios.

Ale mamy także szczegółowy opis męczeństwa Izajasza. A oto wzór części męczeńskiej. Dla przypomnienia, literatura pseudepigraficzna, literatura apokaliptyczna, drugi wiek p.n.e. i późniejsze czasy straszliwych prześladowań, wtedy przynajmniej ten konkretny utwór zaczyna nabierać kształtu.

Tak więc jeden z proroków Bożych przewiduje swoją własną śmierć. Dobra, to część wzoru. To nie jest tylko męczeństwo Izajasza. To także inne męczeństwa.

Będzie prawdziwy prorok, który wie, co nadchodzi. Macie niegodziwych fałszywych proroków. Zatem oto nasz dualizm wkracza teraz w sferę proroczą.

Dobry prorok Boży, zły fałszywy prorok. Będą złorzeczyć tej osobie. Za tym stanie Szatan albo Belial albo Beliar.

Władca sprawujący władzę skaże prawdziwego proroka na śmierć. I będą prześladowania. W przypadku Izajasza będzie to tortura.

Ale prorok, niezależnie od tego, przez co przechodzi, umrze wiernie. I znowu jest to nasz wzór dla naszej literatury martyrologicznej. Z pewnością widzimy to, gdy patrzemy na męczeństwo Izajasza.

I znowu pomijam całe wniebowstąpienie Izajasza. Pomijamy to. Wystarczy krótkie spojrzenie na zawartość.

Bo zgadnij co? Jest powód, aby się temu przyjrzeć. Domniemany kontekst historyczny? Cóż, mówimy o Izajaszu. Wiemy więc, że Izajasz prorokował za panowania Uzjasza, Jotama, Achaza i Ezechiasza.

Wiemy jednak również, że żył on za panowania Manassesesa. Oto nasza uwaga. Ezechiasz, dobry królu.

Manasses był naprawdę niegodziwym królem i, niestety, panował przez 55 lat. Taki jest kontekst. W miarę jak rozwija się tekst o męczeństwie Izajasza, mamy scenę, w której Ezechiasz wciąż żyje.

Izajasz nadal przebywa w jego obecności i prorokuje w jego obecności. Izajasz mówi: wasz syn Manasses odwróci się i rzeczywiście uczyni to w proroczym głosie. Zatem powstaje proroctwo.

Manassesesa nie ma, żeby to usłyszeć, ale i tak z pewnością sprostął temu, ponieważ, jak wiemy, rzeczywiście się odwraca. Mamy też postać Beliara, czasami zwanego

Belialem. Belial to hebrajskie określenie, które nie oznacza niczego bezwartościowego, ale w naszym okresie intertekstualnym stało się swego rodzaju imieniem własnym na określenie diabła, postaci szatana.

I tak pojawia się w tym tekście i w kontekście namawia kogoś, kogo nazywa się Samarytaninem, aby wydał Izajasza Manassesowi. I tak Manasses jest teraz dobrym ojcem tej sceny. Manasses wyrusza, by dorwać Izajasza.

Cóż, co się stanie? W przerwie Izajasz wychodzi. Udaje się w okolice Betlejem. A tak przy okazji, w okolicach Betlejem gromadzą się inni prorocy.

Istnieje bardzo interesująca kombinacja historycznych anachronicznych rzeczy, ponieważ okazuje się, że jest tam Micheasz i Elias. Jest na to trochę za wcześnie, ale są. Ktoś zdradza Izajasza.

Opuszcza okolice Betlejem i udaje się na wysoką górę, i tam się ukrywa. Ale jego kryjówka zostaje zdradzona i zostaje schwytany. Ale tu jest interesująca rzecz.

Manasses wysyła i porywa Izajasza, który następnie przepiłował go piłą do drewna. I jakby tego było mało, tekst faktycznie mówi to około cztery razy. Przeciął go na pół.

Przeciął go na pół. Przeciął go na pół piłą do drewna. Dostrzegamy wyraźny sens tego tekstu, napisanego w II wieku p.n.e., który może zachować starożytną tradycję, ale z pewnością stanowi tło dla tego, co mamy w 11 rozdziale Listu do Hebrajczyków, ponieważ w katalogu wiernych ludzi autor Listu do Hebrajczyków mówi o odwołuje się do sędziów i tak dalej, do proroków, z których niektórzy zatkali paszcze lwom, ale niektórzy zostali przepiłowani.

A werset 37 prawdopodobnie odnosi się do tej tradycji, która istnieje, ponieważ prawdopodobnie istniała już w czasie, gdy pisał ją autor Listu do Hebrajczyków. I nawiązuje do czegoś, co ludzie uznali za część swojej tradycji sprzed wieków. Cóż, to tylko najszybsze spojrzenie na literaturę testamentową i pokrewną literaturę o męczeństwie.

One, wraz z naszą literaturą Henocha, dają nam dość interesujący obraz, jak już powiedzieliśmy, tego, co dzieje się na całym tle religijnym, teologicznym, filozoficznym, a także kulturowo-historycznym. OK, następnym razem sięgniemy po literaturę rabiniczną.

To jest dr Elaine Phillips i jej nauczanie na temat wprowadzenia do studiów biblijnych. To jest sesja 16, Literatura Testamentów i Męczeństwa.